

защото всичко бѣше прибрано отъ кѣра, оставаше само да се приготви. А тя бѣше шетарна стопанка. Като сготвѣше гостба — прѣститѣ си човѣкъ да изяде отъ сладостъ. А хлѣба го правѣше бѣлъ единъ, мекъ на душа, симитѣ. . . Петко знаеше това, и затуй бѣше спокоенъ. Сега него го занимаваше другото — бонбонитѣ. Безъ да пита нѣкого, той се качи на горната полица, свали непожтнатата отъ ничия ржка кратунка и я избърса съ ржкавъ отъ прахъта. И като я грохна да му се обадятъ за последенъ пжтъ паричкитѣ, заклати се къмъ кооперацията.

Въ магазина имаше наредени цѣли шишета съ всѣкакви бонбони: едри едни, като орѣхъ голѣми, карамели, лукчета, менти, та се стигне до най-ситнитѣ, като бобени зърна. Съ часове би стоялъ Петко предъ шишетата, но бѣше срещу празникъ и много хора се трупаха да си купятъ едно-друго за деня. Като видѣ магазинертъ какъ го гласка навалицата отъ единия край на масата до другия, той се наведе и му гребна отъ най-едритѣ.

— Отъ тѣзъ ще вземешъ ти. Щомъ е за именъ день и щомъ учителътъ ще ти идва, отъ тѣзъ. . .

Премѣри му той въ едно пликче, подаде му ги и каза:

— Дай петнайсетъ лева сега!

Както бѣше свитъ до масата, Петко току измъкна изъ джеба кратунката.

— Какво е туй, бе? — разсмѣ се магазинертъ — За кратунки не продаваме ние, дай бонбонитѣ назадъ!

— Ама то има. . . пари има вжтре.

Магазинертъ погледна кратунката учудено, па я пукна, и по масата се разсипаха заедно съ семкитѣ сума петдесетинки. Насъбралиятъ се пригнаха, нѣкои надвесиха глави, сякашъ се боеха да не би продавачътъ да ошети съ нѣкоя парица милото спестовниче. А Петко и не дочака да се изброятъ паритѣ. Той прегърна пликчето съ бонбонитѣ до гър-

дитѣ си и дълго се търтори изъ кжши, докато най-последо го мушна подъ възглавето. Майка му бѣше записана въ работа, та не знаеше забележи ли нѣщо. А и баща му се върна вечерята уморенъ, ядоха и си легнаха да спятъ като всѣкой пжтъ. Само Петко не спи. Върти се въ одърчето и пшшка. — Сладки ли сж бонбонитѣ, или не сж. Той не бѣше ги опитвалъ още, знаеше само, че ги купуватъ учителитѣ и се черпатъ презъ междучасията, но какви сж на вкусъ — искаше му се да ги лизне само. И когато всички захъркаха, той стана лекичко, бръкна подъ възглавето и като лизна едничко, лапна го като котаракъ. „Амм“ — измлъска той отъ сладостъ и си взе още едничко. Бѣше вече заспалъ, когато устата му пресъхна, подъ езика го зачегърта нѣщо като мишле. „Защо да си не взема още едничко, тѣ сж много“ — рипна той, взе си още едно и си каза, че нѣма вече, ще спи. Зави се презглава дори, само да не мисли повече за тѣхъ. Но тъкмо заклопи очи, и единъ едър шоколаденъ бонбонъ току се изгърколи предъ устата му. Той стана и лапна бонбона. Така много пжти. Колкото повече ядѣше, толкова по-сладки му се виждаха. По едно време се уплаши, че сж останали малко, та скокна само да ги преброи. И като пресмѣтна на учителя си два, и на другитѣ учители по единъ, оставаше единъ въ повече, защо да го не изяде. Така той остави по-нататъкъ учителя си само съ единъ бонбонъ, а другитѣ съвсемъ лиши, като казваше: „Учителката Юрданка е стара, никжде не ходи, де ще се помъкне сега на именъ день. Учителътъ Василь сигурно ще иде на ловъ, ха и неговия бонбомъ. . .“ Така най-последо въ пликчето остана само единъ бонбонъ. — „При туй богато ядене, какво. . . само на учителя си ще поднесе. . .“ — примири се той и си легна успокоенъ. Но и тоя единственъ бонбонъ взе да гложди подъ главата му, да се търкаля предъ читѣт му, да се доближава до